

Sygn. akt V CSK 24/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa A. N.  
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej w P.  
o stwierdzenie nieważności uchwały,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 czerwca 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 16 września 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki A. N. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 16 września 2016 r., sygn. akt V ACa [...]

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została jednak spełniona.

Przewidziana w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Powinna w związku z tym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75, z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 589/14, nie publ.). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15 nie publ. i przywołane tam orzecznictwo).

Oczywistą zasadność skargi kasacyjnej skarżąca upatrywała w rażącym naruszeniu prawa procesowego (art. 162 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c., przez pominięcie istotnego dla sprawy dowodu w postaci protokołu z posiedzenia Rady Nadzorczej pozwanej Spółdzielni i nie wydaniu w tej materii postanowienia oddalającego ów dowód) oraz prawa materialnego (art. 42 § 3 ustawy - Prawo spółdzielcze, przez jego niewłaściwą wykładnię i przyjęcie, że zaskarżona uchwała jest zgodna z dobrymi obyczajami oraz, że nie godzi w interesy Spółdzielni, podczas gdy prowadzi do narażenia jej członków na olbrzymie zadłużenie oraz została podjęta wbrew zasadom lojalnego i transparentnego działania).

Jak wynika z art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. skarżący podnosząc zarzut naruszenia prawa procesowego powinien wykazać, że zarzucane uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Temu obowiązkowi skarżąca nie sprostała. Zwrócić uwagę też należy - co pomija powódka - iż Sąd drugiej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku odniósł się do tego dowodu, wskazując, że dokument ten nie mógł mieć wpływu na ocenę prawidłowości skarżonej uchwały,

gdyż posiedzenie rady nadzorczej odbyło się już po jej podjęciu, a ponadto z tego protokołu wynika jedynie, że główna księgowa Spółdzielni wskazała na zagrożenie płynności finansowej związanej z ewentualnymi zaległościami członków pozwanej Spółdzielni, co jak wskazuje Sąd Apelacyjny jest sytuacją całkowicie niezależną od samej inwestycji, będącej przedmiotem tej uchwały. Wreszcie, w ocenie Sądu drugiej instancji, protokół z dnia 6 lipca 2015 r. zawiera stanowisko księgowej Spółdzielni, a nie stanowisko organu spółdzielni, jakim jest rada nadzorcza wyrażone w formie stosownej uchwały.

W skarżonej uchwale został określony sposób finansowania tej inwestycji i zabezpieczenia spłaty zaciągniętego na ten cel kredytu. Podjęcie uchwały poprzedziło sporządzenie na zlecenie Spółdzielni dwóch niezależnych ekspertyz, w których przedstawiono założenia inwestycji i jej szacunkowe koszty. Powódka w ramach drugiej podstawy kasacyjnej nie podnosi, że powoływała dowody, w świetle których weryfikacja źródeł finansowania w odniesieniu do sytuacji finansowej pozwanej Spółdzielni i jej możliwości płatniczych byłaby potwierdzeniem jej stanowiska o istnieniu realnego zagrożenia dla bytu ekonomicznego Spółdzielni a w konsekwencji i nieopłacalności inwestycji. Bez wątpienia tego rodzaju weryfikacja wymagała wiadomości specjalnych. Zawarte w analizowanym przez Sąd drugiej instancji protokole z dnia 6 lipca 2015 r. stanowisko księgowej jest ogólne i nie odnosi do konkretnych danych ekonomicznych.

Brak podstaw do uznania, iż Sąd drugiej instancji dopuścił się rażących naruszeń prawa procesowego nie daje również podstaw do przyjęcia oczywistości zarzuconego w skardze kasacyjnej naruszenia prawa materialnego. W konsekwencji powódka nie wykazała, że zaskarżony wyrok jest oczywiście nieprawidłowy.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 108 § 1 k.p.c. Na zasądzone koszty składa się wynagrodzenie za zastępstwo procesowe ustalone według minimalnej stawki taryfowej (§ 8 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 10 ust. 2 pkt 2 i § 20

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. 2015, poz. 1804, ze zm. w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. 2016, poz. 1667).

jw